

Rugăciunea lui Iaebeț

Rugăciunea lui Iaebeț

Și Iaebeț a fost mai prețuit decât frații săi, și mama sa i-a pus numele Iaebeț, zicând: „Pentru că l-am născut cu durere”. Și Iaebeț a chemat pe Dumnezeu lui Israel. 1 Cronici 4.9

Mama lui Iaebeț îl născuse în dureri și de aceea a pus copilului numele Iaebeț, „Care produce durere”. Această femeie experimentase personal consecințele păcatului. Ea a recunoscut blestemul care este consecința păcatului pentru om: sentința dreaptă a lui Dumnezeu asupra femeii care se lăsase amăgită de șarpe (Geneza 3.16). Mama lui Iaebeț a acceptat această sentință prin credință. Atât de puțin se gândea să scape de ea, încât a trecut-o mai departe asupra fiului ei prin numele pe care i l-a dat. Orice speranță a omului de a ajunge la fericire prin el însuși a fost spulberată prin cădere și partea lui a fost de atunci durerea.

Iaebeț și-a asumat de la început această realitate; de aceea el a fost mai prețuit decât frații lui. Apoi el „a chemat pe Dumnezeu lui Israel”, știind că numai pe El se putea baza pentru a fi izbăvit de blestemul păcatului. Mai mult: știa că această izbăvire putea fi atât de completă, încât el, Iaebeț, va putea scăpa de durere!

Iaebeț l-a rugat pe Dumnezeu patru lucruri; dacă Dumnezeu avea să le împlinească, ele urmau să devină dovada izbăvirii sale complete. Prima cerere a fost: „Dacă m-ai binecuvânta mult” (versetul 10). Dumnezeu blestemase pământul din care fusese luat omul. Doar Dumnezeu putea anula acea sentință, schimbând împrejurările în așa fel încât păcătosul izgonit din prezența Lui să poată fi adus înapoi și să se bucure de harul și de promisiunile Lui necondiționate. Când totul în jur zace în ruine, credința lui Iaebeț se întoarce la planurile harului și la promisiunile lui Dumnezeu. „Și Dumnezeu a făcut să aibă ce ceruse.” Și pentru noi, prin jertfa lui Hristos, Dumnezeu a anulat toate consecințele păcatului, astfel încât să putem fi binecuvântați în El cu orice binecuvântare spirituală, în locurile cerești, în Hristos.

Iaebeț a chemat pe Dumnezeul lui Israel, zicând: „Dacă m-ai binecuvânta mult și mi-ai întinde hotarul și mâna Ta ar fi cu mine și m-ai feri de rău, ca să fiu fără durere!”. Și Domnul a făcut să aibă ce ceruse. 1 Cronici 4.10

A doua cerere a lui Iaebeț este: „Dacă mi-ai întinde hotarul”. În genealogiile prezentate în aceste capitole de început ale cărții 1 Cronici vedem pe alocuri cum ies în evidență oameni cărora Dumnezeu le-a întins hotarele în Țara Promisă, atunci când marea masă a poporului nu-și luase cu totul în stăpânire moștenirea. La fel stau lucrurile și cu noi: hotarele noastre spirituale se largesc în sfera lucrurilor cerești în timp ce noi suntem pe pământ. Pentru a realiza aceasta, trebuie să ne recunoaștem ruina de nereparat și incapacitatea de care am dat dovadă când a fost vorba să ne lărgim singuri hotarele, și trebuie să manifestăm acea dependență smerită care se bazează doar pe harul lui Dumnezeu pentru a ne lua în stăpânire moștenirea.

În al treilea rând, Iaebeț spune: „Dacă mâna Ta ar fi cu mine”. El nu se încrede în energia lui naturală pentru a-și lărgi hotarele, ci pe puterea lui Dumnezeu. Iar lucrul acesta este cu atât mai remarcabil, cu cât Iaebeț provenea dintr-o familie vestită pentru energia ei.

În al treilea rând, el spune: „Dacă m-ai feri de rău”. Răul care a adus durerea în lumea aceasta încă nu a dispărut, ci este prezent peste tot. Iaebeț știa foarte bine aceasta, pentru că nu a cerut ca răul să fie îndepărtat, ci ca el însuși să fie ferit de el. A recunoscut că nu voința lui, ci doar puterea lui Dumnezeu putea să-l păzească. Încrederea absolută în puterea și harul lui Dumnezeu este singurul mod de a primi aceste lucruri; și Iaebeț le-a primit. Cum ar mai fi putut durerea să dăinuiască în inima acestui om al lui Dumnezeu după ce i-au fost îndeplinite toate cererile? Durerea nu a dispărut de pe pământ, la fel cum nu a dispărut nici răul care a produs-o; dar în inima lui Iaebeț, plină cu lucrurile nespuse de bune pe care le primise, nu s-a mai găsit loc pentru durere.